CASA FRAZELOR NETERMINATE

O pauză cognitivă

Fiecare familie are secrete.

Cele mai multe nu sunt rostite niciodată.

Trăiesc în pauze.

Se ascund în subiecte la care nu se mai întoarce nimeni.

Ocupă scaune la masă fără să fi fost vreodată prezentate.

Am crescut într-o casă modelată de fraze neterminate.

Nimeni nu voia să facă rău.

Tocmai asta face istoria unei familii atât de complicată.

Influenţele cele mai adânci vin adesea fără intenţie.

Un tată nu învaţă întotdeauna prin cuvinte.

O mamă nu învaţă întotdeauna prin sfaturi.

Uneori învaţă pur şi simplu îndurând.

Uneori învaţă tăcând.

Uneori învaţă prin frici pe care nu le pomenesc niciodată.

Copil fiind, am devenit un observator.

Ascultam cu atenţie.

Urmăream expresiile.

Studiam stările de spirit.

Cu mult înainte să înţeleg economia, politica sau relaţiile, înţelegeam atmosfera.

Știam când tensiunea intra într-o cameră.

Știam când dezamăgirea se așeza la masă.

Știam când cineva purta o povară pe care nu o putea numi.

Familiile creează hărți.

Nu hărți ale drumurilor.

Hărți ale comportamentului.

Aceste hărți ne spun unde putem vorbi și unde ar trebui să tăcem.

Ne spun ce emoții sunt acceptabile.

Ce emoții sunt periculoase.

Ce emoții trebuie ascunse.

Ani de zile am urmat acele hărți.

Nu pentru că eram de acord cu ele.

Pentru că erau singurele hărți pe care le aveam.

Abia mult mai târziu am înțeles că moștenirea este rareori materială.

Moștenirea cea mai puternică vine ascunsă.

O frică.

Un obicei.

Un rol.

O tăcere.

Și într-o zi, dacă avem noroc, privim acea moștenire și ne punem o întrebare simplă:

Trebuie să o transmit mai departe?

Întrebarea aceea a marcat începutul libertății.

Ferdinando